

гдѣто думитѣ падатѣ отъ много високо. Впрочемъ, азъ обичамъ старитѣ истини, безъ да прѣзираамъ новитѣ; обичамъ тѣзи прости, но велики идеи, които сж вѣчната, практичната, живата мисль на чловѣческый родъ. Двѣ нѣща ме накараха да изберж този прѣдмѣтъ: неговѣтъ постояненъ и всемирнъ интересъ и неговата благовременность. Има ли чловѣкъ който да нѣма нѣкакво участие въ семейството, у когото, при произнасянето на думата семейство да не се трогне нѣкоя струна, да не истрѣгне нѣкоя усмивка или сълза? Отъ друга страна, всякой знае, даже и най-малко запознатитѣ съ ужаснитѣ нравствени вълнения въ този вѣкъ, че семейството въ наше време има противници и клеветници и че то е далѣ работа на прѣобразователитѣ. Безъ да говоримъ за тѣзи системи, важността на които не трѣбва да прѣувеличаваме, нѣкои меланхолични или проникателни умове твърдятъ че нѣ нашитѣ нрави се виждатъ извѣстни знакове които показватъ че семейний духъ ослабва. Даже и да нѣматъ прѣдполагемата важность тия знакове, достатъчно е че тѣ сж се явили въ обществото което трѣбва да се беспокои и защитава; благовременно е, прочѣе, да се говори за семейството, било за да го направимъ да ни бѣде мило, било за да го защитимъ. Тия сж нашитѣ мотиви и тая е нашата цѣль.

Но коя метода да употребимъ? Повидимому, най строгата и най рѣшитѣлната метода е да се хванемъ смѣло съ противникитѣ си, да отстранимъ възраженията имъ, да ги отблъснемъ въ обкопитѣ имъ, и, единъ пѣтъ полето свободно, да Ви изложимъ